

ÖZLEM KUMRULAR

Bir Konstantinopolisiye

—
Polisiye
Gerilim
—

KAFES

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

KAFES

Bir Konstantinopolisiye

Yazan: Özlem Kumrular

Editör: Hülya Balcı

Yayın hakları: © 2024 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Temmuz 2024 / ISBN 978-625-6666-74-0

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Gökçen Yanlı

Sayfa uygulama: Taylan Polat

Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62/B Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL

Tel: (212) 515 49 47

Sertifika no: 45464

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Kafes

Bir Konstantinopolisiye

Özlem Kumrular

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Sunuş

Özlem'le tanıştığımızda yıl 1997'ydi. Seçmeli bir yüksek lisans dersine girmiştik ve dersin hocası proje hazırlamak için ikili gruplar kurmamızı istemişti. Az kişiydik, etrafıma bakındım. Lisans yıllarımdan (ben Tarih'te, Özlem İngiliz Dili ve Edebiyatı'nda) siması aşına, rockçı, hoş bir kız vardı solumda. Göz göze geldik, gülümsedik, bizim grup otuz saniyede kurulmuş oldu böylece. Bu sözlü tarih projesi için çalışırken iyi arkadaş olduk ve aynı konuda birlikte yazdığımız makalemiz prestijli bir dergide yayımlandı. 23 yaşındaydık sadece. Çok sevinmiştik.

Özlem'in planları o yıllarda son derece netti. Salamanca Üniversitesi'ne doktora yapmaya gidecekti, tarihçi olacaktı. İspanyolca öğrenmek neydi ki? 3-4 ayda hallederdi. Onun aklına koyduğu her şeyi yapabilecek kadar yüksek zekâlı, iradeli ve çalışkan olduğunu yıllar içinde iyice anlayacaktım. İspanyolca neydi ki hakikaten, Yunanca, Hırvatça vs öğrenmenin yanında?

Özlem doktorasını bitirip iyi bir tarihçi oldu ve çok sayıda kitapla makale yazdı ama en başından itibaren bir yandan da kurgu yazmayı sürdürdü. İlk romanı *Bayan Hayatbirriyadır'ın Yeldeğirmenleri* 1998'de yayımlandı ve büyük ilgi gördü. Arkasından başka romanlar da geldi. *Aşkım Beş Hali* 2005'te La Mar de Letras / Uluslararası Çeşitlilik Ödülü'ne layık görüldü. *Sultanın Mutfağı* Özlem'in mutfak kültürüne, yeme içme tarihine merakını yansıtan bir tarihi romandı.

Arkadaşlığımız uzaktan ve İstanbul'da devam etti. Salamanca'ya gitmeden sıkı sıkı tembihledi, mektup yazacaktım ona. Tamam dedim, sözümü de tuttum. İnternet çağının epeyce başındaydık.

O çocuksu el yazısıyla yazdığım mektuplardan sayfaları arada WhatsApp'tan gönderirdi, gülerdik. Özlem her şeye kıymet verip sakladığı için, kişisel tarihimizin de arşivini tutmuştu elbette.

Dostluğumuz benim 2011 yılında Doğan Kitap'ta editör olarak çalışmaya başlamamla yeni bir boyut kazandı. Özlem Doğan Kitap'tan *Türk Korkusu*'nu 2008'de çıkarmıştı ve yayınevini halihazırda yazıyordu. Yeni kitaplarında editörü ben olacaktım ve biz yine her kitapta 1997'ye ışınlanıp birkaç akşam boyunca, saatlerce bilgisayar karşısında çalışacak, metin üzerindeki pazarlıklarımızı sürdürürken bir yandan da gülüp eğlenecektik.

Sanırım pandeminin başlarıydı, Özlem bana polisiye okuduğundan ve polisiyeye bayıldığından bahsetti. Grangé, Nesbo, eline ne geçerse okuyordu. Sen de polisiyenin tadına vardın sonunda, demiştim gülerdik. Daha sonra bir polisiye yazdığını anlattı. Şaşırdım çünkü bu kadar yıldır tanıdığım Özlem'le türü kafamda bağdaştıramamıştım. Özlem mizahı, aşkı, tarihi, tatlı sürprizleri severdi; bilerek ve isteyerek, bazen zorlayarak pembe gözlüklerle bakardı dünyaya. Suçu, insanın karanlık yüzünü araştıran polisiyeyle ne işi olabilirdi ki?

Bu sorunun cevabını, kitabı okuyunca anladım. Özlem hem kişisel hem de toplumsal krizleri içine yedirdiği bir kurgu oluşturmuştu. Evet yine aşk, mizah, otobiyografik öğeler vardı ama çok daha karamsar, hayatın hırpaladığı bir başkahraman yaratmıştı. Nosta'nın hayatı geçirdiği bir trafik kazasının öncesi ile sonrası olarak ikiye ayrılıyordu ve hafızasını kısmen kaybetmişti.

2022'de romanı yazmayı bitirmişti. İlk taslak hakkında konuştuk, revizeleri tartıştık. 2023 başında ikinci taslak elimdeydi. Yayınevinde baskı tarihini Eylül 2023 olarak belirledik. O korkunç kaza Haziran 2023'te yaşandı. Ben de birçok dostu gibi Özlem'in uyanacağına dair ümidimi uzunca süre yitirmedim. Özlem uyandırabilir, kitabının basıldığını görebilirdi. Yayınevi olarak bekledik. Ta ki Özlem'i 29 Mayıs 2024'te kaybedene kadar...

Özlem'in ailesinin de isteği ve izniyle kitabı yayımlamaya karar verdik. Özlem olmadan onun kitabı üzerinde çalışmak hayatımda yaptığım en zor işlerden biri oldu. 27 yıllık dostumun yokluğu-

nun her sayfada tekrar tekrar yüzüme çarpması dışında, editöryel kararlarda nerede duracağım konusunda diken üstündeydim. Kitabı illa hizmet etmeyen ama Özlem'in kalması konusunda ısrar edeceğinden emin olduğum birçok yeri bıraktım. Bu kitap esasen Özlem'in aziz hatırası için basılıyor çünkü.

Son olarak, *Kafes*'i (romanın adı da, altbaşlığı Konstantinopolisiye de Özlem'e ait) onun en iddialı kurgu eseri olarak gördüğümü söylemek istiyorum. Özlem okurları günümüz İstanbul'unda, İstanbul'un tarihi mekânlarında dolaştırırken bize etimolojiye meraklı, bilgili bir tarihçi olduğunu sürekli hatırlatıyor. Dünyayı ne çok gezdiğini, birçok kültürü kavramış ve bağrına basmış biri olduğunu da. Ve bu açıdan tarihi, basitçe fon olarak kullanan yazarlardan ayrışıyor. Tarih mezunu polis Nosta, aynı Özlem gibi, hiç durmadan okuyan, bulduğu ipuçlarını zihninde hızlıca birleştiren ve referanslarını sürekli değerlendiren bir başkahraman. Onun kadar komik, kafasının dikine giden, seçtiği epigrafa bakarsak unuttuk öldüren bir kadın...

Romanın sevileceğine ve benim gibi onu şimdiden çok özleyen dostlarına, okurlarına güzel bir hatıra olarak kalacağına gönülden inanıyorum.

Hülya Balcı
Temmuz 2024

“Biliyor musun, insanları öldürüyorum Portuga?”

“Bunu nasıl yapıyorsun Zeze?”

“Onları unutarak...”

Şeker Portakalı, José Mauro de Vasconcelos

I. Bölüm

DOĞA KİTAP
ÖRNEKLER

İstanbul'un günahın içinde çürümüş suç yatağı diğer semtlerinden gösteriş merakları, rüküş zevkleri ve paragöz kokonaları ile ayrılan Florya'ya doğru sirenleri bağırarak gidiyorlardı. Haksız paranın çuvalla ve Bond çanta ile el değiştirdiği, iki kıtanın iki uzak ucunu birbirine suç teşkilatlarıyla bağlayan para babalarının merkezi bu beldede en iyi ihtimalle en masum kaçakçılığın vergi, en belalisının da uyuşturucu olduğunu bilmeyen yoktu. Beyaz kadın kaçakçılığı da dövizle zuhur eden zilyon çeşit kaçakçılıktan sadece biriydi. Kuşların, ağaçların ve dalgaların cumhuriyeti olan bu semtin sonradan görmeler, hayali ihracatçılar ve aşiret ağalarının imparatorluğu olmasıyla noktalanın trajik süreci bugün artık hiçbir sakinin umurunda değildi. Burada sadece para konuşuyordu.

80'li yılların simli kartpostallarındaki kar manzarasını hatırlatan bir İstanbul silueti içinden, insanın ömrünü gıdım gıdım çalan E-5 trafiğinde mevcut bütün trafik kurallarını özenle ihlal ettikten sonra, yolda daha fazla yaşlanmadan Florya'ya varabildiler. İş çıkışı E-5'te olmanın insanın ömrünü kemirdiği çoktan bilimsel olarak ispatlanmış olmalıydı. Bahçesinde bir silah patladığı zaman her katında kendilerini aramaya geldiklerini sanarak sotaya yatan insanlar oturan, suça doymuş apartmanlardan biri olmalıydı bu. İçi boş havuzun sırttığı bahçeden geçip yan taraftaki apartman kapısından girerek merdiveni tırmandılar. İkinci kata vardıklarında açık kapıdan içeri daldılar. Olay Yeri İnceleme ekibi onlardan önce gelmişti bile. Haberi veren maktulün erkek kardeşi de hiç beklemediği bu manzarayı görünce bayılacak gibi olmuş, ancak kendine gelebildiğinde polisi aramıştı. Şimdi ekipten birinin göze-

timinde koltukta oturup kolonyayla elleri ve yüzü yıkanarak ayakta tutuluyordu. Akşamüzeri birlikte bir tasarım üzerinde çalışmak için sözleştiği, ağabeyi kapıyı açmayınca o da kendi anahtarıyla kapıyı açıp girmiş ve hayatının sokunu yaşamıştı. Nosta henüz kendinde olmayan, cılız, kıvrıkcık saçlı, üzerinde yakası bollaşmış Ramones tişörtü olan adama kibarca başsağlığı diledi.

Tuhaf bir deterjan kokusu eşikten içeri girer girmez yakalıyordu insanı. Çilek gibi bir şeydi. Nosta çilek severdi. Duvar renklerinin insanlar hakkında çok şey söylediğine inanırdı ayrıca. Tek kelimeyle tarif etmesi gerekirse “sıradan” bir duvar rengi karşılaşmıştı onu: Devetüyü. Ancak bedevi bir kültürün aklına bu renge böyle bir isim koymak gelir diye içinden geçirecek vakti bile oldu. “Adalet” de öyle değil miydi? Arapça devenin her iki tarafına da eşit yük koymak anlamına gelen “adl” fiilinden geliyordu. Çok hızlı düşünüp çok hızlı hareket ediyordu. Bu yüzden yapayalnız kalmıştı. Kimse hızına yetişemediğinden, yakınları için bir ıstırap haline gelmişti varlığı. Kimse koşmak istemiyordu. Düşünürken bile.

Beyaz tulumlarıyla geniş evin dört bir yanına dağılan Olay Yeri İnceleme’den görevlileri kapüşonlarının kafalarını kapattığı beyaz tulumlarıyla her gördüğünde aklına o çılgın filmdeki Woody Allen’in sperm kılığına girmiş halinin gelmesine bir türlü engel olamıyordu: *Seks Hakkında Bilmek İsteyip de Sormaya Cesaret Edemedikleriniz*. Her seferinde başka bir şey düşünmeye çalışmaktan da bıkmıştı ayrıca. Bunu içine balıklama dalmak zorunda kaldığı bu mesleğin yıllar yılı üzerine pek de oturmuş olmamasına bağlıyordu. Evet, mesleği ona dar geliyordu.

Olay yerinden içeri girer girmez ışık hızıyla yarışan algısı bir kelebek avcısı gibi her şeyi yakalayıp süzerdi. Kapıyı gerisinde bıraktığı her saniye manzaranın tümünü oluşturan yapboz parçalarının her birinin ardında yatan saklı resimleri görececek kalibrede bir beyni vardı. “Yapboz arkası görmek” onun polis âlemine hediye ettiği bir deyim olmuştu.

Karşısına ilk önce en son Hz. İsa’nın vaftiz edildiği suyla silindiği belli olan yer karoları çıktı. Ne renk oldukları hakkında hiçbir fikri yoktu. Ya da en azından eskiden ne renk oldukları hakkında.

Belki de beyaza yakın bir renkteler, ama şu anda renk kartelasında var olmayan bir karışıma dönüşmüş, pislikle eşanlımlı bir renkten başka bir şey değildiler. Yerdeki toz öbekleri bağımsızlıklarını ilan etmişlerdi. Hepsi ayrı bir devlet olarak bir köşede birikmişlerdi. Uzun zamandır gördüğü en tombul toz öbekleriydi. “Tozlar reşit olmuş” dedi kendi kendine. Ama garip bir şekilde koridor tertemizdi. Öbekler gözucuyla bakabildiği bazı odalarda yığılmışlardı. Koridorda asılı fotoğraflara hızla bakarak ekibin toplandığı odaya geldi. Savcı, savcı kâtibi ve adli tabip gelmişti.

Yarı karanlık, ağır bir kokunun her deliğe nüfuz ettiği siyah tonlarla örülmüş bir odaydı. Kalorifer petekleri ve perdelerine sinen tozların ittifakından doğan ağır kokuya ise baygın bir kavun kokusu muhalefet ediyordu. Maktul, abanoz ağacından bir yatak üzerinde öylece yüzükoyun çırılçıplak yatıyordu. Ellerinden ve ayaklarından bir sicimle yatağın yanındaki etajerlerin çekmeceleri ile ayakucundaki çıkıntılara raptedilmişti. Yatakla öyle bir yekvücut olmuştu ki sanki kar beyazı bir buzdağının sadece tepesiydi gördükleri. İnce zarif elleri ölüm katılığına yenilmiş gibiydi. İskandinav beyazlığındaki teni, aynı toprakların başak sarısı dalgalı saçlarına eşlik ediyordu. Bu kavruk topraklarda alışıldık bir tip değildi.

Nosta yakamoz gibi ışıldayan pırl pırl bedene biraz yaklaştı. Ölüm lekeleri oluşmaya başlamıştı. Dokunmadan yandan bakınca ön tarafta kalan bu koyu mor renkleri görebiliyordu. Boylu boyunca uzanan orantılı beden Rönesans’ın Antik Yunan hayranlığının freskte can bulmuş şekli gibiydi: tatlı bir solgunluk. Tıpkı zamanın düşmanca hırpalamasına karşı zaferini ayakta tutmaya çalışır gibi. Cansız bedene biraz daha yaklaşıncaya kavun kokusunun rektumdan geldiğini fark etti. Bir parçası belli belirsiz yüzeyde kendini gösteren, başka meyveler gibi kararıp rengini kaybetmeyen büyükçe kavun parçasıydı bu. Rektuma tıklılmıştı.

Nosta şaşkınlık belirtisi göstermedi. Onun yerine Cinayet Büro Amirliği’nden kendisine yeni kakalanan çömeze dönerek “Her zaman böyle olmaz” dedi. Erkek ırkına duyduğu nefreti işine karıştırmamaya özen gösterme çabalarına yenilip farkında olmadan dudaklarını garip bir şekilde sokarak. O tanımlanamayan yüz ifade-

sinin arkasından fiyakalı bir kahkaha patlatsa kimse garip karşılamazdı.

Çömez şaşkındı. Mesleğe pratik olarak attığı ilk adımlardan birinde pek de münasip olmayan bir yerine koca bir kavun dilimi sokulmuş bir maktulle karşılaşmak herkese nasip olmazdı doğrusu. Nosta ışık hızıyla sesli düşünmeye devam etti.

“Uçurtma ipleri.”

Stajyerin alt yazısı “Nereden bildiniz?” olan bakışına cevaben:

“Uçurtma ipini nerede olsa tanırım” diyebilirdi. Ama bunun bir usta-çırak ilişkisi olduğunu anımsayıp sabırla açıkladı: “Bu bir ‘hafta sonu babası’ muhtemelen. Her yer büyük olasılıkla tek evlat olan çocuğunun fotoğraflarıyla dolu. Eşine dair hiçbir anı yok ortalıkta. Bu hafta sonu babası olmanın kendilerine verdiği ağırlıkla istemedikleri şeyler yaparlar. Her türlü çocuk aktivitesi buna dahildir” diyerek antredeki rengi solmuş çerçeveler içinde sırttan bir fotoğraf gösterdi:

“Aynen burada gördüğün gibi. Unutma ki, olay yeri her zaman tüm tanıklardan önce konuşur.”

Diğer büro elemanları arasında başlarda çömez olarak anılmaktan adı unutulsa da son zamanlarda telaffuz edilmeye başlanmıştı: Aslı. Kariyerine neredeyse beklemediği kadar hızlı başlamıştı. Nosta ile hayli çetrefil olduğunu çok kısa zamanda fark edeceği bir vakada görevlendirilmiş olmak onun için resme Velázquez’le başlamak gibiydi. Oysaki o henüz çöp adamdan daha iyisini çizemiyordu. Cinayet Büro’nun efsane kadınıyla, Başkomiser Nosta ile çalışacak olduğuna kendisi de inanamıyordu.

“Rigor mortis”¹ dedi Aslı etajere yaklaşarak. Nosta maktulün sıkıca bir şey tuttuğu her halinden belli olan elini çoktan fark etmişti. Çömez, hatta tıp fakültelerinde de son zamanlarda kullanılan unvana layık bir “çömez ötesi” olmasına rağmen pek de cahil olmadığını ispatlamaya çalışıyordu sanki.

“Olmayabilir” dedi Nosta. “Yani bu ölüm katılığı olmak zorunda değil. Ölü sıkışması da olabilir. Elindeki o şey her neyse, ölme-

1. Ölüm katılığı. (Tüm notlar yazara aittir.)

den önce katılmıştır belki eli. Öldükten sonra değil. Ölmeden önceki kasılma durumu, öldükten sonra da devam eder. Nadir görülen bir ölüm sonrası değişimidir bu. Tabancayla intihar ederken elinde silah sıkışıp kalan insanlarda olduğu gibi. Savaşta siperde ölenlerde mimikler bile aynı kalır mesela. Bu da şimdi bizim işimize yarayacak. Daha geniş açıdan bakmalısın.”

“Rigor Mortis” dedi kız daha derinden bir sesle tekrarlayarak. “Çalan grubun adı.” Yatağın başucundaki iPad’de hiçbir parça yapmadan 90’ları kapayan bir metal grubunun yıllar sonra Londra’da toplanıp yaptığı kayıt çalıyordu. Kız sadece iPad’e dokunmamaya dikkat ederek gördüğü ismi söylemekle yetinmişti. Spotify’da devamlı çalma moduna alınmıştı. Ayrıca şarjı bitmesin diye prize takılmıştı.

“Vay, vay, vay!” dedi Nosta. “Şerefsiz enstalasyon yapmış.”

Adli tabip odada kendisinden başka kimse yokmuş gibi büyük bir ciddiyetle notlarını alıyor, cesedi ters çevirmek için her açıdan fotoğrafların çekilmesini bekliyordu. Saçlarının ön kısmı hafif dökmüş, alnı kısmen açık, kulaklarının heybeti ve kartal bakışlarının keskinliği ile varlığını hissettirirken etraftakiler üzerinde tuhaf bir hâkimiyet kuruyordu. Nosta’nın varlığını görmezden gelerek hiç kimsecikler yokmuş gibi işine bakması az sonra patlaması muhtemel bir gerginliğin, gizli kalamayacak bir güç savaşının ilk kıvılcımlarını sergiliyordu adeta. Ama öyle olmayacaktı. Çünkü Nosta kimseyle dalaşa girmekten hazzetmezdi. Sadece işini yapar, herkesin de kendi işini yapması için gerekli alanı ve sessizliği sağlardı.

Odada garip bir koku vardı. Yerdeki toz öbeklerinden çok daha yaşlı olduğundan şüphe olmayan perde üzerinde yaşam kuran tozlar neredeyse perdeyi ağırlaştırmıştı. Camların apartmanın en kirli camları olduğunu görmüştü gelirken. Büyük bir yangın sonrası tüm is cama yapılmış gibiydi. Normal bir canlının burada nefes alması bile mucizeydi. Yalnız yaşayan adam camları ve perdeleri bunlar.

Hemen cebinden lateks eldivenlerini çıkartıp giydi. iPad’i aldı. Listedeki albümlere baktı. AC/DC’nin tüm albümleri vardı lis-

tede. Birbiri ardına sayısız AC/DC... Bir mesaj mıydı bu? Rigor Mortis'in çalıyor olması kadar bariz olmasa da bu da hasta kafalı birinden çıkan düzeneğin bir parçası olabilirdi. Ama karar vermek için henüz erkendi.

Nosta mutfağa girdi. Hangi filmde görmüştü hatırlamıyordu. Evler yemek kokan ve kokmayan evler olmak üzere ikiye ayrılıyordu. Bu doğal olarak ikinci grup bir evdi. Mutfakta boş bira şişeleri, emektar bir tost makinesi, kahve için su ısıtmaktan başka bir misyonu olmadığı mutfağın halinden belli olan bir ısıtıcı, mutfağın sadece tek bir kenarına yığılmış, ama eviyeye konulmamış kirli tabak ve bardaklar... Eviye pırl pırlıdı. Dünyanın dört bir yanından gelen bira şişeleri özenle kapakları yerine geri takılarak raflarda sergiye açılmışlardı. Bir şişeyi eline aldı. Sonra diğerini. Bütün kapaklar neredeyse hiç dokunulmamış gibi yeniden kapatılmışlardı. Aşırı bir özenle. Eviyede tek bir tabak olmaması gibi, bu da hayli "uç" bir eylemdi. Yerde ise sayısız boş bira şişesi duruyordu. Çöpün yanında. Ertesi gün atılmayı bekleyen şişelerdi. Gece alkol tavan yapmış olmalıydı ortamda.

Mutfak dolapları plastik bir malzemeye kaplanmıştı. Hani şu kaplarken kabarcıklar çıkarıp insanı deli eden cinsten. Yıllar önce kutu kapladığı için biliyordu bunu. Her bir kabarcığı yok etmek için tekrar çıkarıp yapıştırır, sonunda delirmenin sınırına gelirdi. Oysa bu adam bütün mutfağı baştan başa hiçbir kabarcık olmadan kaplamayı başarmıştı. Şapkası olsa sırf bunun için çıkarabilirdi. Sabırda bir dünya markası olmalıydı.

Buzdolabının üzerinde oğlu olduğundan şüphe olmayan küçük bir çocuğun farklı dönemlerde çekilmiş fotoğrafları vardı. Fotoğraflar Darwin teorisinin tam bir yalan olduğunu ispatlama çabasıydı sanki. Teori doğrudu aslında, ama tersine işliyordu. Şeker bir oğlandan diş telleriyle sırttan bir maymuna dönmüştü velet. İki çocuğun aynı oğlan olduğunu ispatlamak için en az bir ülke nüfusunun şahitliği gerekirdi.

"Nene suratlı" dedi kendi kendine. Nene suratlı? Nereden çıkmıştı bu deyim? İçinden çıkıvermişti, ağzından düşmüştü... Bir insan evladının başına gelecek en kötü şeydi. Kariyerine güzel bir

bebek olarak başlayıp çirkin bir şeye dönüşmek. Evet, çocukları sevmezdi Nosta. Hem de hiç.

Buzdolabının üzerine bir de farklı açıdan bakınca eskiden başka bir fotoğraf daha olduğunu gördü. Renk farkı ve ince toz tabakasından anlaşıldığı üzere aynı boylarda bir fotoğraf daha asılı olmalıydı. Belki de sevgilisinin fotoğrafıydı. Kadın giderken hışımla çantasına atmış olabilirdi. Ya da kadın gidince o atmıştı.

Salona girdi. Ters asılmış Sanskritçe bir tablo köşede kendine yer bulmuştu. Rengi hayli solduğuna göre uzun zamandır buradaydı. Biraz kımldatınca ardındaki toz izinden de burada uzun yıllar geçirdiğini anladı. Allah'ın bir kulu da çıkıp ona tablonun ters durduğunu söylememişti, belli. Ya da söylemişti de inadından düzeltmemişti. Belki de umursamamıştı. Bu ya arkadaş profiline gösteriyordu ya da gerçek bir inat küpü olduğunu. Şu an için çok gereksiz bir detaydı. Salonun köşesinde ise orta boy bir yılbaşı ağacı vardı. Belinden hafif bükülmüş, ayakta durmak için son çabasını sarf ediyor, bir yılbaşı daha geçirebilmek için son kozlarını oynuyor gibiydi. Parça parça takılarak oluşturulan sentetik yılbaşı ağacı, üzerindeki rengârenk süsleri taşımakta zorlanıyordu.

Son bir oda kalmıştı. Hani şu Türk geleneğinde çalışma masasından elektrik süpürgesine, tuvalet kâğıdı rulolarından çamaşır asacağına kadar her şeyin olduğu çok fonksiyonlu ama kişilik yoksunu odalardandı bu. Kapağı olmayan bir dolaba tıklanmış tuvalet kâğıdı ruloları ile büyük bir tezat oluşturan gitarlar bazı kültürlerin bu memlekette maya tutamayacağını en komik kanıtıydı. Aynı Ankara'da bir rock davulcusu arkadaşının odasındaki dolabın tepesinde duran çiçekli hircun yanındaki davul gibi. Çok bizdendi. Zaten bizden garaj grubu değil, çıksa çıksa ütü odası grubu çıkardı.

Ne çok gitar vardı!

"Hakkıyla çalmayı da bilmiyormuş" dedi Nosta bir taraftan odanın muhtelif yerlerinde gitar ayakları üzerinde bırakılan gitarlara bakarak.

"Nereden anladınız?" diye sordu çömez yeniden aynı derecede şaşırarak.

Raftaki tozlu fotoğrafı alıp “Bundan” dedi. “İyi bir gitaristin odasında asılan tek fotoğraf 90’lı yıllardan kalma kıyırık bir grubun, kıyırık bir konserinden kalan bir fotoğraf olmaz” diye mırıldandı.

“Ama iyi bir gitar değil mi bu?” dedi fotoğraftaki Gibson’ı göstererek.

“Evet” dedi. “Çömezler öyle başlarlar. Asla adam gibi çalamayacakları iyi gitarlara tek servetlerini yatırıp en azından sahnede gitarlarının takdir edilmesini sağlarlar. Bir göz yanlığı, *capisci?*”

“Çömez” sözcüğüyle irkildi Aslı. Kendisine bir gönderme yapıp yapılmadığını anlayamadı. Ama arkasından hâlâ her seferinde sınırlarını tepesine çıkaran bu unvanı kullandıklarını biliyordu.

Kötü bir gitar koleksiyonuyla karşı karşıyaydılar. Bir Gibson taklidi olan vasat bir marka olan Epiphone gitarlar özenle duvarın kenarındaki gitar sehpalarına yerleştirilmişti. Değerli bir koleksiyon değildi. Her biri sıradan bir bağlama fiyatına alınıp kullanılmış vasat gitarlardı.

“Çalamayan bir adam için biraz fazla değerler mi?” dedi.

“Biraz mı? Kötü gitar çalan bir adamdan daha büyük bir ceza olamaz bence bu dünyada” dedi gitarlardan birini alıp biraz tıngırdatarak.

“Re’ye akort edilmiş” dedi.

Bir diğerini aldı.

“İlginç, bu da si’ye akort edilmiş. Death metal gruplarının tonu.”

Sonra başka birini kaptı.

“Vay vay vay, killpot’lu bir gitar.”

Köşede bir hardcase duruyordu. Yaklaşınca el yapımı olduğunu anladı. Kaldırdı. Eşek ölüsü kadar ağırdı. İnsan neden gitarı bu kadar ağır bir kutuda taşıyın ki?

“Bence bu ilk deneyimi. Malzemeyi hafifletememiş. Bir dahaki sefere daha hafif olacakmış, ama o sefer hiç gelmemiş” dedi pis pis gülererek.

Sadece ve sadece erkek olduğu için bir maktulün arkasından böyle konuşmak bu meslekteki hiç kimseye yakışmazdı. Biliyordu.

Ama o Nosta'ydı. Hikmetinden sual olunmazdı. Bunu sorgulayacak olanın da alnını karışlardı. Erkekleri çok sevdiği söylenemezdi. En iyi erkeğin ölü erkek olduğunu da çekinmeden beyan ederdi sık sık. Aynı yıllar önce bir Galicia köyünde barda gördüğü duvar yazısı gibi: "Erkeklerden yana şanslı olmayan kadın ne kadar şanslı olduğunu bilemez."

Antredeki saat durmuştu. 12.50'yi gösteriyordu. O arada elinde kocaman bir bahçe makası olan kapıcı geldi. Saçlarını yandan taramış, iyi bir insan olmakla birlikte muhafazakâr bir partiye oy verdiği Nosta'nın altıncı his radarına giren gençten bir adamdı. Kavunlu Adam hakkında en somut bilgilerin alınabileceği güvenilir bir zata benziyordu. Elindeki makası bırakıp sabırla Nosta'nın tüm sorularını cevapladı. Sonra izin isteyerek ayrıldı. İhtiyaç halinde arayabileceklerini söyleyip telefon numarasını bırakarak gitti. Tabii ki arayacaklardı.

İlk etap için yeteri kadar bilinmezi açığa kavuşturup gitmişti kapıcı. Bora Noyan, 42, inşaat mühendisi. Yüksek sesle kimsenin hoşuna gitmeyen müzikler dinlemesi haricinde uyumlu bir apartman sakiniydi. 7-8 yıl önce boşanmıştı. 10 yaşlarında bir oğlu vardı. Onu pazar günleri alıyordu. Yeniden evlenmemişti. Uzun zaman önce yaşadığı birkaç ilişki dışında kayda geçen bir ilişkisi yoktu.

"Bildğim bir tek şey var yalnız" dedi Nosta. "Sandığımızdan çok daha karmaşık bir belanın içindeyiz."

Yatağın üzerindeki saçları bir cimbızla plastik bir torbaya yerleştirmekte olan Olay Yeri görevlisinin elindekileri göstererek:

"Birisi bizimle oynamak istiyor" dedi. "Hiçbir adamın tertemiz çarşafı olan bir yatağının üzerinde şu torbada gördüğün gibi en az on farklı renk ve tonda saç teli bırakacak kadar hızlı bir seks hayatı olamaz. Olamaz demeyelim tabii de, olması saçma diyelim. Düz, kıvrıkcık, sarı, siyah... Çarşafı ve kıyafetleri konusunda aşırı titiz bir adam bu. Bak şunlara" diyerek yeni katlanmış pırıl pırıl tişörtleri gösterdi Nosta. "Burada sadece bir tek şey görüyorum: Uzun bir yolumuz var ve oyuna başlamak için düğmeye bugün bastılar."

Perdeyi çekti. Duvara ters olarak yaslanmış bir tablo duruyordu. Büyük bir saman kâğıdına sarılmıştı. Paketi açarak tabloya

baktı. Çırılçıplak sarılmış bir çiftin resmiydi bu. Resimden ziyade tablonun tam ortasından boydan boya kesilmiş olmasına takıldı. Tek bir darbeyle kesilmişti. Muhtemelen bir bıçak darbesiyle. Biraz dikkat edince üst taraftaki kesiğin başladığı yerdeki örselenmenin kullanılan kesici aletin biraz künt olduğunu gösterdiğini fark etti. Belki de bir kahvaltı bıçağı kullanılmıştı. Arkasını çevirdi. *Aşk İki Kişiliktir* yazıyordu. Mürekkebi solmuştu. Yazarın tabloya verdiği isim olmalıydı bu. Sonra yeniden tablonun ön tarafında bir imza aradı. Sağ alttaki koyu renklerin içinde G.A. harflerini gördü.

Genç polis, Nosta'nın tabloyu yerine koymasını bekledikten sonra "Bir erkek mi sizce bu?" diye sordu.

"İşte biz de oradan başlayacağız. Her kimse bizimle dalga geçmek için bir avuç saç atmış giderken. Bunları analize göndermemize gerek bile yok, ama sağlama yapmak için göndereceğiz. Bize vakit kaybettirmeye çalışıyor. Canı oyun istiyorsa biz hazırız" dedi Nosta.

"O zaman, hodri meydan mı diyoruz?" diye Nosta'nın gözlerinin içine baktı Aslı.

"Sex-shop" diyoruz dedi Nosta, Joker gibi bir yanaktan diğerine uzanan koca bir gülümsemeye.

"Yani?"

"Adamın şu çerçevelerde asılı olan fotoğraflarından birkaçını cep telefonuyla çekip Kadıköy başta olmak üzere tüm civar bölgedeki sex-shoplara gidiyor ve oraya gelip gelmediğini, geldiyse de ne aldığını öğreniyorsun."

"Biraz fazla sert başlamadık mı?"

"Sana her zaman böyle eğlenceli olmaz, demiştim" dedi. "Şimdi fırla. Ayrıca aileyi arayıp yakın arkadaşlarının listesini çıkar. Sosyal medya hesaplarını karıştırın."

Nosta telefonunu çıkarmak için çantasına davrandığında diğer komiserler Kaya ve Tolga da nefes nefese açık kapıdan içeri girdiler. Çok geniş bir güvenlik şeridi oluşturulmuştu.

"Müthiş zamanlama" dedi Nosta bir rahatlama ifadesiyle. "İyi yetiştiniz bu trafikte. Siz buradayken ben komşularla görüşeceğim" diyerek çantasını omzuna alıp çıktı.

İstanbul'da vahşî cinayetler işlenir. Erkek kurbanlar vahşî olduğu kadar tuhaf yöntemlerle öldürülürler. Başkomiser Nosta ve ekip arkadaşları soruşturmalarını yürütürken bir başka erkek Cihangir'de okla vurulup yaralanır...

Tarih doktoralı Başkomiser Nosta giderek bu katilin tarihi bir şahsiyeti taklit ettiğine kani olur... Cinayetler devam ederken, bu vahşetin Nosta'yla ve kayıp geçmişiyle bağlantıları ortaya çıkar. Nosta aklını ve bilgisini kullanıp bu karmakarışık düğümü çözebilecek midir?

Özlem Kumrular'dan tarih, mizah ve aşkla yoğrulmuş, doludizgin bir İstanbul polisiyesi, bir Konstantinopolisiye...

Özlem Kumrular, (1974-2024) lisansını Boğaziçi Üniversitesi Batı Dilleri ve Edebiyatları Bölümü'nde, yüksek lisansını aynı üniversitenin Tarih Bölümü'nde, doktorasını ise İspanya'da Salamanca Üniversitesi'nde yaptı. Osmanlı-Avrupa, Akdeniz, deniz tarihi, yemek tarihi üzerinde çalıştı. Doğan Kitap'tan *Türk Korkusu*, *İslam Korkusu*, *Kösem Sultan*, *Nurbanu ve Safiye Sultan* adlı tarih kitapları, *Sultan'ın Mutfağı* ile *Aşkın Beş Hali* adlı romanları ve *Zaman Treni* adlı derlemesi yayımlanan Profesör Özlem Kumrular, farklı dillerde birçok akademik makale ve çok sayıda kitap yazmıştır. *Kafes* ilk ve tek polisiyesidir.

